

Apostolien teot 5:1-11

Mutta eräs mies, nimeltä Ananias, ja hänen vaimonsa Safiira myivät maatilaa, ja mies kätki vaimonsa tieteen osan hinnasta, ja osan hän toi ja pani apostolien jalkojen eteen.

Mutta Pietari sanoi: "Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilaa hinnasta? Eikö se myymätön ollut sinun omasi, ja eikö myynnin jälkeenkään sen hinta ollut sinun? Miksi päätit sydämessäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle." Kun Ananias kuuli nämä sanat, kaatui hän maahan ja heitti henkensä.

Ja suuri pelko valtasi kaikki, jotka sen kuulivat. Ja nuoret miehet nousivat ja korjasivat hänet ja kantoivat hänet pois ja hautasivat. Noin kolmen hetken kuluttua hänen vaimonsa tuli sisään eikä tiennyt, mitä oli tapahtunut. Niin Pietari kysyi häneltä: "Sano minulle: siihenkö hintaan te myitte maatilaa?" Hän vastasi: "Kyllä, juuri siihen hintaan". Mutta Pietari sanoi hänelle: "Miksi olette yksissä neuvoin käyneet kiusaamaan Herran Henkeä? Katso, niiden jalat, jotka hautasivat sinun miehisi, ovat oven takana, ja he kantavat sinutkin pois." Niin hän heti kaatui hänen jalkojensa eteen ja heitti henkensä; ja kun nuorukaiset tulivat sisään, tapasivat he hänet kuollessaan, kantoivat pois ja hautasivat hänet hänen miehensä viereen. Ja suuri pelko valtasi koko seurakunnan ja kaikki ne, jotka tämän kuulivat.

Raamattu puhuu paljon siitä, kuinka peljättävä ja suuri Herramme on. Edellä lukemamme on suuri varoitus seurauksesta, *yrittäessämme petkuttaa Jumalaa*. – Ajattelen, että jos Ananias vaimoineen olisi toiminut rehellisesti ja kertoneet avoimesti laittaneensa osan säästöön *pahan päivän varalle*, heille ei olisi käynyt näin. Jumala tietää tarkalleen, mitä he ajattelivat ja mitkä asenteet heillä oli. Todennäköisesti heillä oli kovin vilpillinen mieli ja he ajattelivat voivansa jatkaa entisen elämänsä tyyleillä myös Herran seurakunnassa. Mutta Pyhän Hengen läsnäolo paljasti välittömästi kieroilun ja sopimattomuuden yhteisen hyvän harjoittamiseen. Alkuseurakunnassa heille kaikki oli yhteistä ja ehkä sitä yhteyttä ei saanut murtaa *vilpillisesti käyttäytyen*. Joka tapauksessa kaikki joutuivat suuren pelon valtaan nähdessä, mitä Ananiaselle ja Safiiralle kävi.

Erään kerran aiemminkin Raamattu kertoo tapauksen, jossa Pyhän läsnäolossa rikkomuksen tehnyt sai kuoleman tuomion. Tapaus liittyi aikaan, jolloin vanhan testamentin puolella liiton arkkia oltiin tuomassa takaisin Jerusalemiin. Jumala oli säätänyt, että tuohon arkkiin ei saanut koskea. Kuitenkin yksi arkun kantajista kosketti arkkia ja hän kuoli välittömästi:

*"Kun he tulivat Naakonin puimantereen luo, Ussa ojensi käteensä Jumalan arkkiin ja tarttui siihen, sillä härät kompastuivat. Silloin Herran viha kohtasi Ussaa, ja Jumala löi häntä tämän hairahduksen tähden, niin että hän kuoli Jumalan arkin viereen." 2.Sam.6:6-7[*JKR]*

Mietin tätä nykyistä aikaamme, *kuinkahan meidän mahtaisi käydä, jos Jumala tulisi meitä yhtä lähelle kuin apostolisena aikana?* Tämä aika ei osaa pitää juuri mitään pyhänä ja arvokkaana - ja kaikki poljetaan vain jalkoihin. *Surmaisiko Jumala meidät kaikki suunsa henkäyksellä nähdessään, miten halpana pidämme Hänet ja käskynsä?!* En lainkaan ihmettele, miksi aikanamme niin vähän tapahtuu ihmeitä ja voimatekoja. Uskon juuri tämän Jumalan kunnioituksen ja pelon puutteen olevan syy siihen. Armollinen Jumalamme on *sen verran etäämmällä* meistä, ettei Hän tuhoaisi meitä vääryytemme ja piittaamattomuutemme tähden. Joka tapauksessa *on hirmuista langeta elävän Jumalan käsiin.* (Hepr.10:31)

Mitä me voimme oppia tästä Raamatun kertomuksesta? – Ainakin sen, että Jumala tahtoo totuutta salatuimpaankin saakka - ei toki niin, että saisimme mässäillä toinen toistemme *"totuuksista"* heidän syntisyyksistään, vaan ennen kaikkea omakohtaisesti meidän tulee valvoa käsityksiämme ja tarkoituseriämme. Ollessamme rehellisiä ja rehtiä kaikkia kohtaan, vaikutamme luottamusta ja yhteenkuuluvuutta yhteisöihin, mihin sitten kuulummekin. Raamatun kertomusten mukaan tiedämme sen, ettei Jumala surmaa syytöntä. (1.Moos.20:4-6) Hän näkee sydämemme aivoitukset ja osaa kyllä antaa oikeat tuomionsa meille.

Varmasti tuona aikana tapaus sai jokaisen kristityn miettimään omia ajatuksiaan ja tekojaan. Niin ainakin itse tein välittömästi - luettuani jälleen kerran tämän kauhealta kuulostavan Raamatunkertomuksen. Pysähdyin miettimään omia selitelyjä, verukkeitani ja *kieroilujani* - ajatellen, että jos vähänkin sellaista löydän elämästäni, niin teen syvästi katuen parannusta. Toivottavasti sinäkin, hyvä lukijani, löydät itsesi parannuksen paikalta nöyrästi tutkimasta sisimpäsi todellisia tarkeituseriä. Tehkäämme parannusta nöyryyden mielin, Jeesuksen haavoihin turvaten. Antakaamme Jeesuksen Kristuksen pestä pois kaikki syntimme, että voisimme elää jälleen puhdasta ja pyhää elämää.

